

[Keld Andersen]

venner i boligbevægelsen, som det vistnok hedder. Hver eneste gang vi herinde i folketinget skal drøfte nye tilskud til det almennyttige byggeri, kommer hr. Salicath og andre socialdemokratiske partifølgere i boligbevægelsen og fortæller, at nu må staten altså træde til, for det går så og så dårligt og der er en hob af lejligheder, man ikke kan udleje, fordi de simpelt hen er for dyre. Når vi så har ydet disse økonomiske tilskud og skal til at diskutere nyt boligforlig og diskutere, hvor mange boliger vi skal bygge, kommer de samme personer med udtalelser om, at der er kø for at få lejlighed i det almennyttige byggeri, og at man nu må øge denne byggekvote. Jeg forstår ikke denne sammenhæng.

Så vil jeg gerne til sidst sige, at der er et par ting, jeg savner i regeringens forslag. Jeg savner noget om byfornyelse og sanering. Folketingets boligudvalg benyttede ventetiden – den lange ventetid, regeringen gav os, fordi den ikke kom med nogen boligforslag – til at tage ud og se på, hvordan man har gjort det andre steder, bl. a. i Hamburg og Bremen, og har også set på en del herhjemme.

Hvad bliver der egentlig af det, hr. boligminister? Var det ikke noget af det, vi skulle til at tage fat på? Ville det ikke gavne både beskæftigelsen og landets økonomi, hvis vi koncentrerede os lidt mere om byfornyelse og sanering og den slags ting?

Så vil jeg også gerne erindre boligministeren om, hvad han sagde, da vi for ca. en måned siden havde en debat om boligpolitik her i folketinget. Jeg husker, at boligministeren om de politisk inspirerede verserende huslejeboykotter, der breder sig ud over landet, fra denne talerstol sagde: vi skal nok vide at få fingrene i deres tegnebog. Jeg ser hverken konturer af fingre eller tegnebøger i de forslag, vi her har til debat. Hvorfor er det gledet ud?

Jeg har hørt et rygte – og jeg siger med vilje »rygte« – om, at det skulle være partiet venstre, der ikke var interesseret, men jeg lyttede også på det område interesseret til hr. Johan Philipsens indlæg, hvoraf jeg forstod, at også hr. Johan Philipsen savnede noget om, at man skulle komme disse huslejeboykotter til livs, disse huslejeboykotter, som for mig at se er en tidsindstillet bombe lagt under det almennyttige byggeri.

Jeg har som sagt villet nøjes med disse principielle bemærkninger her ved første behandling; der forestår nu et langt og stort og omfattende arbejde i boligudvalget, og dér har vi en række spørgsmål at stille. Men jeg vil gerne til slut sige, at jeg mener, man bør se disse ting som en helhed. Derfor startede jeg med vilje med at omtale det, som blev drøftet i går, og som jo også har noget med boligområdet at gøre, nemlig lejeværdier og andre ting. Jeg mener, at vi skal se ejernes og lejernes forhold under ét og derfor ikke komme med mere fastlåste synspunkter på nuværende tidspunkt.

Langsted (CD):

Den række af lovforslag, vi her har til første behandling, betyder i sig selv ingen nytænkning på det boligpolitiske område rent teknisk set. Det er en ordentlig mundfuld, vi har fået. Det er trykt på tyndt papir, men man kan vel ikke ligefrem kalde det genbrugspapir. Det fylder 140–150 sider, så det er ikke langt fra at være en murstensroman. Vi har jo kun haft kort tid til at gå det igennem, så jeg må takke den socialdemokratiske ordfører for den kompilatoriske gennemgang, han kom med her, således at de, der ikke havde læst for meget på lektien, fik lidt indtryk af, hvad det fra socialdemokratisk side går ud på.

CD kan i mangt og meget følge de intentioner, der ligger bag disse rent tekniske lovforslag, hvoraf selvfølgelig flere har socialt sigte, og jeg skal lidt senere komme tilbage til enkeltheder i denne forbindelse med nogle bemærkninger til de enkelte lovforslag.

Men som det blev klarlagt i går i forbindelse med førstebehandlingen af skatte- og afgiftsministerens nye lovgivning på ejerboligområdet, er den side af et eventuelt kommende boligforlig ikke just dér, hvor regeringen kan forvente ret megen støtte fra vor side. Vi har på den anden side med tilfredshed konstateret, at man fra de to regeringspartiers side i mange forskellige sammenhænge har fremført, at der kun var tale om oplæg til fri forhandling, og en sådan forhandling vil vi naturligvis også gerne deltage i især med hensyn til de rent lovtækniske områder. Men så stiller vi også spørgsmålet: hvor skal pengene komme fra? Det er Marienborgforhandlingerne, der ligger til grund.